

Sis mesos d'estelades

Som molt a prop de complir mig any de la memorable manifestació de l'11 de setembre i als carrers de Manresa es segueixen veient molts balcons i finestres amb la bandera estelada penjada. Quan es van començar a col·locar jo no creia que tanta gent les mantingués encara sis mesos després; fins i tot se n'hi han afegit més als darrers temps. És una bona notícia, que demostra que bona part de la població sensibilitzada no pensa aquesta vegada claudicar.

De fet, arreu de país es respira un ambient d'una certa tensió, barrejada amb esperança i un puntet - per què negar-ho? - d'incredulitat i escepticisme. Les eleccions del passat novembre van ser importants per avançar, però encara no prou contundents. És evident que tots els que hem col·locat la bandera a casa som conscients de les dificultats del procés sobiranista engegat i que no serà gens fàcil arribar a poder votar. I també és clar que tot l'enrenou dels casos d'espionatge i de corrupció no ajuden gens ni mica a poder fer una transició serena. Com tampoc una crisi econòmica persistent que ens està trinxant la moral i la paciència. Però cal recordar que aquest tipus de processos sempre s'han portat a terme en circumstàncies excepcionals, impensables poc temps abans que es produïssin. I, lamentablement, tenyides sovint de tensió bèl·lica. Aquesta vegada l'escenari internacional europeu és favorable, però caldrà empènyer amb força i convicció.

Més enllà d'arguments legals, ètics, culturals, històrics o econòmics, una cosa queda clara: l'Espanya que han construït els castellans no ens és ni atractiva ni, sobretot, viable.

A dia d'avui un estat on malvivim 47 milions de persones no s'aguanta si només 14 d'elles treballen i generen riquesa. I els recursos dels temps de bonança s'han fos per una mala gestió que fa feredat i que tots, poc o molt, coneixem. I la manca de cintura per reconduir la situació -o almenys intentar-ho- dels governants madrilenys esdevé tràgicament esperpèntica.

A veure si aquesta vegada la impaciència no ens porta cap a la resignació i ens aclapara. Seguir veient les estelades al seu lloc em reconforta, però no ens encantem!